

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 110

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 15/10/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Con người sống ở thế gian này, điều quan trọng nhất là học tập, người xưa gọi là “sống đến già, học đến già, học không hết”. Việc quan trọng nhất chính là phải rõ ràng chân tướng của vũ trụ nhân sinh, cũng chính là nói phải rõ lý; thực hành trên sự tướng chính là ân nghĩa. Cho nên, “nhận ơn chẳng cảm kích” chính là đại ác, thông thường mọi người đều sơ suất, không học thì họ không biết, sau khi học rồi thì mới hiểu. Nếu như “nhớ oán mãi chẳng thôi”, vậy thì lỗi lầm này càng lớn. Những người nào có ân với chúng ta? Trong kinh Phật giảng rất thấu triệt, giảng được vô cùng rõ ràng, chúng ta mỗi ngày đọc kệ hồi hướng, “trên đền bốn ân nặng”, đều là hồi hột ngoài cửa miệng, ý nghĩa chân thật thì không hiểu. Bốn ân nặng này đều là trọng ân đại đức, chúng ta thọ nhận ân này không hề có chút tâm cảm ân, cho nên tu đạo làm sao có thể thành công? Tu hành làm sao có thể sửa đổi lỗi lầm?

Bốn ân này, thứ nhất là ân cha mẹ. Làm thế nào báo ân cha mẹ? Cha mẹ còn tại thế thì phải làm tròn đạo hiếu; cha mẹ không còn trên đời nữa, người xưa gọi là về vang tổ tông. Những hành vi của chúng ta ngày nay chân thật có thể làm cho mọi người trong xã hội tôn trọng, tán thán cha mẹ của chúng ta hay không? Khiến cho cha mẹ mình được về vang, đây chính là về vang tổ tông! Cha mẹ không còn thì cũng báo ân như vậy. Vì sao mọi người trong xã hội tán thán cha mẹ bạn? Đức hạnh của bạn tốt, học vấn tốt, có cống hiến cho mọi người trong xã hội. Chuyện này có mấy người nghĩ tới? Cho nên trong bốn ân nặng, đầu tiên là ân cha mẹ. Phía trước nói đến “trung hiếu”, chúng ta đã nói rất nhiều về làm sao để tận hiếu? Khi đi học ở trường, không hết lòng nỗ lực học tập là bất hiếu; bất kính thầy cô là bất hiếu; không thể hòa hợp với bạn học cũng là bất hiếu. Mọi mặt đều phải tốt, tôn sư trọng đạo, yêu thương bạn học, đó là hiếu đạo của học sinh. Cho nên khởi tâm động niệm, lời nói việc làm của chúng ta, nghĩ thử xem suy nghĩ này của tôi, việc làm này của tôi, cha mẹ nhìn thấy có vui hay không? Nếu như cha mẹ nhìn thấy không vui, chúng ta làm như vậy chính là bất hiếu. Vào thời xưa, mức độ cha mẹ kỳ vọng vào con cái cao hơn bây giờ, người xưa đều hy

vọng con cái thành thánh thành hiền, đọc sách chí tại thánh hiền, học Phật chí tại Phật Bồ-tát, đây chính là nhớ ân cha mẹ.

Thứ hai là nhớ ân Tam bảo. Ân Tam bảo bao gồm ân thầy, làm sao để báo đáp ân thầy? Trong kinh Phật có nói một câu, đó chính báo ân cụ thể: “Thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói.” Không làm được điều này thì đã quên ân Tam bảo, ân thầy rồi. Thứ ba là ân quốc gia, thời xưa nói về ân đế vương, ân quốc chủ. Uy đức của các ngài khiến chúng ta ở nơi này được an cư lạc nghiệp, xã hội ở nơi này an định phồn vinh, đây là ân quốc chủ, hiện tại gọi là ân quốc gia. Nếu như các vị sống trong một xã hội động loạn thì các vị không cách nào sống được, cũng không cách gì tu học. Thứ tư là ân chúng sanh, hết thảy chúng sanh đều có đại ân đại đức với chúng ta, ai biết được điều này? Mỗi ngày chúng ta ăn cơm, cơm từ đâu mà có? Rau từ đâu mà có? Mỗi ngày mặc quần áo, quần áo từ đâu mà có? Nông dân canh tác, công nhân làm việc, thương nhân vận chuyển, vận chuyển đến đạo tràng của chúng ta, có biết bao nhiêu người ở đó bận rộn thì chúng ta mới có được cơm ăn áo mặc. Ai đã từng nghĩ qua những chuyện này? Một chén nước, một bát cơm, bên trong đều là đại ân đại đức. Chúng ta hôm nay mặc không phù hợp, ăn không hợp khẩu vị, còn muốn tức giận, đây là lời dạy bảo của Phật Bồ-tát sao? Cho nên mỗi ngày đều đọc kệ hồi hướng mà những điều ở trong kệ hồi hướng trước giờ chưa hề nghĩ tới, phương pháp đọc kinh như vậy là hữu khẩu vô tâm.

Oán hận mà phạm phu nghĩ, thường xuyên nghĩ oán hận, quý vị nghĩ thử xem quả báo ở đâu? Người niệm Phật thì làm Phật, người niệm trời thì sanh lên trời, người niệm oán hận thì ở đâu? Ở tam ác đạo, đạo lý này phải biết. Thánh hiền thế gian và xuất thế gian dạy chúng ta phải niệm ân nhớ đức, dạy chúng ta phải hóa giải oán kết. Hóa giải không phải ở bên ngoài mà từ trong nội tâm, nội tâm giác ngộ rồi thì nhất định không có oán kết. Người mê mới có, người giác thì không có; người giác thì biết được thế gian vô thường, vạn pháp đều không, hết thảy pháp thế gian và xuất thế gian trọn chẳng thể được, đâu còn oán kết?

Thúc đẩy chúng ta giác ngộ, đại ân đại đức này vĩnh viễn không quên. Báo ân cụ thể, câu nói của Phật đích thực nói được vô cùng viên mãn. “Thọ trì”, thọ trì là “tín, giải, hành, chứng” viên mãn đầy đủ, đó gọi là thọ trì. “Đọc tụng, vì người diễn nói” là thực tiễn báo ân chân thật, niệm niệm không quên lời dạy của Phật tổ, đọc kinh chính là vì cái này. “Y giáo phụng hành” chính là vì người diễn nói, phải làm ra, phải biểu diễn cho người khác xem. Tranh tượng Phật Bồ-tát ở trong đạo tràng, chúng ta mỗi người đều biết đó là biểu pháp. Thân tướng của

chính chúng ta không hề khác những bức tranh, bức tượng đó, nhưng tranh tượng không biết cử động, chúng ta là tượng biết cử động, niệm niệm đều phải làm cho hết thấy chúng sanh xem, đó gọi là vì người diễn nói. Chúng ta diễn cái gì? Chúng ta nói cái gì? Có thể làm mô phạm cho đại chúng không? Có thể làm mẫu mực cho đại chúng không? Tất cả đại chúng đều giống như kiểu dáng này của chúng ta được hay không? Phải thường xuyên phản tỉnh, thường xuyên kiểm điểm.

Phải học Phật, học Phật mới có thể làm Phật. Trong tâm muốn làm Phật, “nhận ơn chẳng cảm kích, nhớ oán mãi chẳng thôi”, có thể làm Phật không? Có thể vãng sanh hay không? Đời sau có thể sanh đường thiện hay không? Việc này trong tâm mọi người đều rõ ràng, đều rõ ràng nhưng tâm hạnh không chuyển lại được. Phật Bồ-tát biết, cổ thánh tiên hiền đều biết, tại vì sao không chuyển lại được? Phiền não tập khí quá nặng, huân tập từ vô lượng kiếp tới nay. Thế nhưng nếu không chuyển lại được thì nhất định đọa lạc, trong kinh điển có lúc Phật cũng nói tới: Người nghiệp chướng sâu nặng đều là từ trong ác đạo ra, vẫn còn mang theo tập khí của ác đạo. Nếu như không phải đời trước tu tập, tích lũy thiện căn phước đức tương đối, thì sau khi từ trong ác đạo ra có mấy người biết tu hành? Cư sĩ Tề nói với chúng ta, núi Thiên Mục có một số quỷ thần, họ cũng từng nhập vào thân người để nói cho mọi người biết là họ từ trong địa ngục ra. Từ trong địa ngục ra mà vẫn còn muốn tu hành thì bạn biết được thiện căn phước đức của họ sâu dày biết bao. Nhưng mà thói xấu tập khí của họ vẫn còn, nhìn thấy người không tu hành chân thật, họ liền tức giận, liền quấy phá, đây là nói rõ thói xấu tập khí vẫn còn. Nhưng họ cũng hiếm có là biết giác ngộ, hết lòng tu hành, nhìn thấy người tu hành thật sự thì hoan hỷ, họ tán thán, bảo hộ. Đây là huân tu thiện căn phước đức trong vô lượng kiếp, chỉ vì một niệm sai lầm mà đọa lạc vào ác đạo.

Nhân tố đọa lạc ác đạo là niệm oán, sân giận, do nghiệp nhân này mà đọa lạc. Trong quá trình tu học, trước tiên phải đoạn cái gì? Đoạn sân. Các bạn nếu như đọc kỹ kinh điển sẽ thấy, người trời Sắc giới trở lên, người trời Sơ thiên trở lên không còn sân giận nữa, cho nên người trời Sắc giới, tâm của họ là tứ vô lượng tâm: từ bi hỷ xả. Tu thiên định đầy đủ từ bi hỷ xả mới có thể sanh tới Sắc giới, nếu như không có tứ vô lượng tâm, thiên định dù có tu tốt hơn thì vẫn ở trong Dục giới, không đến được Sắc giới. Mà người trời Dục giới, Dục giới có sáu tầng trời, càng ở phía trên thì sân giận càng phai nhạt. Do đây có thể biết, phiền não của trời Tứ Vương nhẹ hơn chúng ta rất nhiều, phiền não nhẹ thì càng lên cao, phiền não nặng thì càng xuống dưới. Kinh Lăng-nghiêm nói được rất hay, kinh Lăng-nghiêm dùng “tinh tướng”, tinh là phiền não, tướng là trí tuệ.

Chúng sanh trong địa ngục thuần là tình, không có chút tướng nào. Tình là gì? Chúng ta nói là làm việc theo cảm tình, không có lý trí, hoàn toàn tùy thuận phiền não tập khí của chính mình, vậy thì hỏng rồi!

Học Phật quan trọng nhất là phải siêu phàm nhập thánh, việc này quá cao; ít nhất chúng ta phải biết siêu vượt hết thảy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của phàm tình. Làm thế nào để siêu vượt? Buông xuống thì siêu vượt ngay. Người thế gian đều xem trọng tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, chúng ta muốn siêu phàm thì phải buông xuống những thứ này. Người thế gian đủ loại tình chấp, đây đều là sai lầm. Trong Tây Du Ký, các bạn đều biết bản lĩnh của Tôn Ngộ Không rất lớn, các bạn biết Tôn Ngộ Không có một thói xấu lớn nên bị Quán Âm Bồ-tát nắm lấy, cho nên vĩnh viễn bị khống chế trong tay Quán Âm Bồ-tát. Là thói xấu nào? Ưa sĩ diện, thích được người khác tặng bốc. Quán Âm Bồ-tát lợi dụng nhược điểm này, đem chú Khẩn Cô trói đầu Ngộ Không lại, nếu Tôn Ngộ Không không có nhược điểm này thì Quán Âm Bồ-tát cũng không thể làm gì được. Chỉ cần có chút tư hào vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì bạn không thể thoát khỏi lục đạo luân hồi, không thoát được lục đạo luân hồi, vậy đời này của chúng ta liền luống qua, bạn nói xem đáng tiếc biết bao!

Thế nên, học Phật thì nhất định phải thường nghĩ tới khởi tâm động niệm phải tương ưng với lời dạy bảo của Phật-đà. Kinh luận quá nhiều, không cần thiết phải đọc tụng quá nhiều, quá nhiều có khi làm chính mình nghi hoặc; một bộ kinh, một bộ kinh Vô Lượng Thọ là được rồi. Từng câu từng chữ trong kinh Vô Lượng Thọ làm được thì đời này của bạn liền viên mãn thành Phật, kinh phải đọc, phải nghe, đặc biệt là gần đây, thật sự đều là Phật Bồ-tát thị hiện, quý thần mong muốn nghe kinh. Quý thần đó tôi thấy đều là Phật Bồ-tát, Phật Bồ-tát thị hiện làm thân quý thần cho chúng ta xem, quý thần cũng mong muốn nghe kinh, muốn được nghe nhiều hơn, nghe nhiều hơn tức là nói thời gian phải nhiều hơn một chút. Núi Đông Thiên Mục mỗi ngày mở băng ghi hình, quý thần cảm thấy thời gian không đủ nên yêu cầu mở lâu hơn. Cư sĩ Lâm của chúng ta, quý thần cũng mong muốn được nghe kinh, thế nên hiện tại ở tầng hai, tivi ở tầng hai ngày đêm mở 24 giờ không gián đoạn, đáp ứng nguyện vọng của họ. Con người nếu không chịu phát tâm nghe kinh, cư sĩ Đỗ nói là ngay cả quý cũng không bằng, đây là khái thị của Phật Bồ-tát cho chúng ta. Vì sao vậy? Chỉ có nghe nhiều, nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu thì chúng ta mới có thể chân thật tỉnh ngộ trở lại; sau khi tỉnh ngộ rồi thì thói xấu tập khí có thể sửa đổi được. Sửa không được, nguyên nhân thật sự là nghe kinh không đủ, mỗi ngày sức mạnh huân tập phiền

não của bạn quá dài, quá lớn; sức mạnh huân tập lời dạy của bậc thánh hiền thì quá yếu ớt, thời gian quá ngắn nên không chống lại được! Đạo lý chính ở chỗ này.

Cho nên học Phật, bất luận tại gia hay xuất gia, ở giai đoạn hiện tiền này của chúng ta, đọc kinh, nghe kinh, nghiên cứu thảo luận là công phu quan trọng nhất của chúng ta. Thế nên, phải thường xuyên nghĩ đến vì sao công phu tu tập không đắc lực? Trong đời sống thường ngày, đối người, đối việc, đối vật, tại sao vẫn thường sanh phiền não? Chính là vì đối với những lời của chư Phật Bồ-tát, bạn nghe được quá ít, đọc được quá ít, thời gian tiếp nhận lời dạy của Phật Bồ-tát quá ít, thời gian tùy thuận phiền não tập khí của mình quá dài. Nếu như không sửa đổi từ chỗ này thì chúng ta làm sao có thể thành tựu? Nhưng mà quý vị vẫn phải nhớ kỹ, hôm qua tôi có giảng cho mọi người, nghe kinh nghiên cứu là thành tựu tín giải của chúng ta. Hành chứng là nhất định phải tôi luyện trong đời sống thực tế. Cũng chính là “tín giải” của chúng ta không thực tiễn vào trong đời sống thực tế thì “hành chứng” liền không có, vậy thì không có tác dụng gì. Tín giải thành tựu thì đời sống thường ngày của chúng ta chính là hành, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm nhất định phải tương ứng với lời dạy bảo trong kinh điển, đây mới gọi là hành chứng. Làm trái với những gì kinh điển nói, vậy thì bạn đã làm trái với lời dạy của Phật Bồ-tát, vẫn là tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi như cũ, Phật Bồ-tát cũng không giúp nổi. Đây là chúng ta phải thật sự giác ngộ, thật sự quay đầu.

Hoàn cảnh chúng ta tu học hiện tiền rất khó được, phải biết nắm chắc lấy. Mỗi một vị đồng tu, mỗi một vị pháp sư giảng kinh, chúng ta đều không thể bỏ qua, nhất định phải nghe, nghe rồi nhất định có được lợi ích. Mỗi lần nghe là có một lần chỗ ngộ, mỗi lần nghe là có một lần cảnh giác, đều là tăng thượng duyên giúp chúng ta quay đầu. Thời kỳ mạt pháp, thời đại hiện nay thì “tự hành hóa tha” là phương pháp tu học thù thắng nhất, hy vọng đồng tu chúng ta cùng nhau nỗ lực. Hôm nay thời gian đã hết.